

van Uria'. Nu, duidelijker kan niet aangegeven worden dat dit dus niet de eigenlijke vrouw van David was. En van heel veel koningen die in het geslachtsregister door Mattheus worden genoemd, is bekend hoe bijzonder onheilig ze hebben geleefd en afgoden hebben gediend. Wat een verbijsterende rij namen, een zootje bij elkaar eigenlijk...!

Weet u waarom ik dit nu zo belangrijk vind om te laten zien? Ja, het is mooi dat Mattheus zo eerlijk is over de stamboom van Jezus, de stamboom van de koningen van het volk Israël. Maar wat ik *nog* belangrijker vind: *blijkbaar gaat Gods werk dwars door al die verknipte levens heen*. Hoort u het? Blijkbaar gaat Gods werk dwars door al die verknipte levens heen! God werkt door aan Zijn plan, ondanks de goddeloosheid van zijn dienaars, de koningen, en ondanks de lage moraal van sommige personen. God werkt zelfs *door* hen heen!

Eenvoudig gezegd: 'het hangt dus niet af van ons geloof en ons goede gedrag.' Dat weten wij allemaal wel, als wij met de Reformatorische nadruk op het woord 'genade' zijn opgegroeid. Maar geloven wij het ook echt? Ik zal eerlijk zijn: ik ben best wel snel geneigd om naar mensen te kijken, naar hun karakter, hun normen en waarden... En als ik daar niet helemaal mee uit de voeten kan, dan serveer ik ze niet gelijk af, maar dan daalt mijn vertrouwen in hun werk wel snel. Want, ja... Maar laat God nu goede dingen tot stand brengen, in Israëls geschiedenis, in kerkelijke gemeenten, in predikanten, in andere gemeenteleden, in de samenleving..., laat God nu goede dingen tot stand brengen ook door mensen waar je zelf weinig vertrouwen in hebt. Mijn vertrouwen, ons vertrouwen, moet blijkbaar een etage hoger zijn: niet bij mensen, maar bij God. 'Vest op prins en geen betrouwen.'

Gods werkt dwars door al die donkere perioden en moreel verwerpelijke mensen heen. Hoe kan het bestaan? Maar helpt dat u en mij niet om dan met meer vertrouwen in de wereld te staan? En misschien kan je hierdoor ook met wat meer vertrouwen in de kerk staan, ondanks alles wat er voor nare dingen gebeuren en nare mensen wij soms zijn. Nee, wij moeten niet hierdoor naïef worden. Niet het kwaad onder het tapijt schuiven. Ook niet bang zijn om elkaar daarop aan te spreken of te bevragen Maar *wel vertrouwen hebben dat God door alle soorten mensen heen Zijn werk kan en zal voortzetten*. Dat is een wonderlijk iets..

En dat plaatst ook jezelf gelijk met beide benen op de grond, want: ik ben voor God blijkbaar niet beter materiaal om mee te kunnen bouwen, ik ben voor God niet een beter instrument om tot een goed resultaat te komen, dan die ander waarover ik nog een boekje open kan doen. Het plaatst je met beide benen op de grond. Maar misschien kan het je ook *optillen*: God kan dus net zo goed door u heen werken, als door die ander. Gelukkig wel. Want het is Gods werk. Kijk maar naar die stamboom met al die namen van rare mensen. Mensen zoals u en ik.

Als ik op deze manier nog eens naar die stamboom kijk, waar God uiteindelijk Zijn Zoon uit heeft laten voortkomen, dan krijgen die namen die daar staan vermeld ook des te meer een bepaalde waarde. Het zijn niet zomaar namen. Wat bedoel ik?

Nu, neem die Tamar die ik zojuist noemde. Wat heeft zij een bijzonder moeilijk leven gehad. Zo beschadigd. Ze werd al vroeg weduwe. Zonder kinderen. En zoals het in die tijd ging: een van de broers van haar man moest dan nageslacht bij haar verwekken. Maar terwijl zij dan geslachtsgemeenschap hadden, zorgde de broer ervoor dat Tamar niet bevrucht werd. De broers gebruikten haar. Tamar werd vervolgens door stamvader Juda naar haar ouderlijk huis teruggestuurd. Ze werd afgedankt. Met een list heeft zij vervolgens wel nageslacht gekregen, bij nota bene haar schoonvader Juda – hoe bizar kan het zijn? – maar wat heeft zij een triest leven gehad. Wat was de zin ervan? Waar heeft zij nu vreugde uit kunnen putten? 'Het komt allemaal goed', zo zeggen mensen? Nee, het komt soms helemaal niet goed. *En toch hoort haar naam ook in het grote verhaal van God met deze wereld*. Haar leven is zo triest, zo zinloos. Haar leven leek onopgemerkt en afgedankt in de stroom van de tijd te verdwijnen..., als God niet Zijn ogen op deze vrouw zou hebben geslagen. Maar dat deed God wel. Tamars naam kreeg betekenis in het verhaal van God.

Of neem nu Bathseba. Ja, ze was koningin geworden hoor! Lielingsvrouw van David. Maar hoe zou ze het daar in het paleis hebben gehad? Bij een man die je puur vanwege je lichaam heeft uitgekozen? En in een familie geplaatst waarin zoveel jaloezie en onenigheid was en de kinderen elkaar vermoorden – letterlijk! Hoe zou Bathseba op haar leven hebben teruggekeken? ... Soms kom je met je eigen leven niet klaar. Zitten er zoveel rafels aan. Zijn er zoveel dingen kapot gegaan. Onherstelbaar. Of is het misschien allemaal redelijk goed gegaan, maar als je terugkijkt, komt er die vraag op: 'is dit nu alles? Wat betekent dat leven van mij nu eigenlijk? Alles is immers ijdel en ook vergankelijk, zo zegt de Prediker.

Wat is het dan bijzonder om te zien hoe die kleine, beperkte en beschadigde levens toch in Gods plan betekenis hebben gehad. Dat hadden zij zelf niet gezien hoor. En dat ziet u ook van uw eigen leven misschien helemaal niet zo goed. *Maar God ziet het!* Mattheus laat zien hoe God al die levens – gehavend, gebutst, tijdelijk, met stomme fouten, met onbegrijpelijke waarom's – niet in het eeuwige niets laat verdwijnen, maar opneemt in Zijn plan, in Zijn weg met de wereld. God neemt onze levens, ook uw leven en jouw leven, op in Zijn grote verhaal..., Zijn grote verhaal waarvan de ontknopung al is verteld: Jezus Christus, Hij is HEER! Gods grote verhaal, waarvan het prachtige slot, de toekomst vol van hoop, nog moet verschijnen.

Er valt nog iets op aan de stamboom die Mattheus weergeeft, iets met betekenis. Er worden naast Maria

vier vrouwen genoemd. Tamar, Rachab, Ruth en Batseba. Waarom nu zij? Daar zijn heel veel verklaringen voor gegeven, maar Mattheus heeft het er zelf niet bij verteld. Misschien had hij er wel meerdere redenen tegelijkertijd voor... In ieder geval bevindt Maria, die helemaal aan het einde van het geslachtsregister wordt genoemd, zich bij de andere vrouwen in goed gezelschap. Maria werd verdacht van een buitenechtelijke zwangerschap. Nu, Tamar heeft kinderen gekregen van haar schoonvader. Rachab was een prostituee. En wat Ruth daar 's nachts opgemaakt en wel op de dorsvloer van Boaz moest doen toen zij aan zijn voeten ging liggen en vroeg om zijn vleugels over haar te spreiden, dat is ook iets waar je je vragen bij kunt stellen. En Batseba, dat verhaal kennen we ook. Jezus' afkomst heeft een bedenkelijke reputatie. Maar *God schaamt Zich daar blijkbaar niet voor...* Mattheus' lezers moesten zich niet daardoor laten afleiden, dat Maria voor haar huwelijk al zwanger was en dan niet van Jozef. God gaat ongekende wegen, heel de geschiedenis, alle geslachten, door.

Maar wat volgens mij nog belangrijker is: al deze vrouwen hebben zeker of waarschijnlijk een niet-joodse afkomst. Van Rachab en Ruth weten wij dat zeker. Van Tamar vermoeden wij dat. En van Batseba wordt haar naam niet genoemd, zij wordt 'de vrouw van de Hethieten Uria genoemd, zij hoorde bij het volk van de Hethieten dus. Jezus' geslachtsregister is niet bepaald moreel zuiver, maar is dus ook niet bepaald zuiver joods. Niet-joodse vrouwen krijgen een ereplaats in deze stamboom, in deze familie. Hier in het geslachtsregister wordt, voordat wij het verhaal over Jezus bij Mattheus krijgen te lezen, al duidelijk dat er met deze beloofde Messias – Jezus Christus – grenzen zullen worden overschreden. Grenzen van nationaliteit. Grenzen van landen en volken. Helemaal aan het einde van het Mattheusevangelie zullen de discipelen er door Jezus op uit worden gestuurd: ga dan heen, maak al de volken tot Mijn discipelen! Ook het volk van Ruth. Ook het volk van de Hethieten, van Uria en Batseba. Ook het volk van Rachab. Ook het volk van Tamar. Jezus' komst betekent dat de grenzen open gaan, dat grenzen worden over gegaan, dat Zijn komst niet alleen betekenis heeft voor het volk Israël, maar voor alle volken. Zou Mattheus daarom de stamboom van Jezus bij Abraham zijn begonnen? Aan Abraham was immers door God beloofd: in u zullen alle geslachten, alle volken, gezegend worden.

De stamboom van Jezus verradt al: Jezus' komst betekent geen uitsluiting, maar insluiting. Dit is dan ook een appel aan ons als gemeente: in hoeverre zijn wij als gemeente grensverleggend en sluiten wij mensen in, in plaats van uit? Vrouwen werden niet zovaak in stambomen genoemd, maar blijkbaar vond Mattheus het belangrijk – vond God het belangrijk – om te laten zien dat Hij deze mensen, deze allochtone vrouwen met een vreemd levensverhaal insloot in plaats van uitsloot.

Ik wil nog één ding noemen. En dat heeft te maken met het eerste woordje wat Mattheus noemt.

Het geslachtsregister van Jezus de Christus, zo begint Mattheus. In het Grieks staan de woorden 'Biblos genesis Jesus Christos': het boek van genesis, het boek van het begin. Zou Mattheus bewust deze eerste woorden hebben gekozen? Ik denk het wel. Genesis. Begin. Jezus Christus, Zijn komst betekent een nieuw begin.

God gaat scheppend te werk in Jezus, zoals Hij in het begin de hemel en de aarde heeft geschapen. Je ziet dit ook aan het geslachtsregister: een hele berg namen vol chaos, drama, met heel veel woestheid en leegheid, wat een zootje bij elkaar. Maar God scheidt uit de woestheid en leegheid een nieuw begin. Die hele berg namen wordt keurig door Mattheus ingedeeld in drie keer veertien namen. God scheidt orde in de chaos. God maakt uit alle woestheid en leegheid een nieuw begin. En daardoor zijn al die namen die daar worden vermeld geen verloren namen. Nee, ze krijgen in Jezus een doel, de levens achter deze namen krijgen in Jezus hun vervulling. Deze namen zeggen iets over Jezus, maar Jezus zegt ook iets, ja, Jezus zegt alles over deze namen.

Als u nu naar uw eigen naam kijkt hè? Wie bent u? Wie ben ik? Hoe eenvoudig de vraag ook is, ik kan er voor mijzelf geen zinnig antwoord op geven. Wie ben ik nu eigenlijk? Er zijn rafelranden aan het leven, er zijn dingen die ik niet wil vertellen, er zijn dingen die ik niet begrijp, er zijn mooie dingen maar alles is vergankelijk, zo kwetsbaar en ook vaak zo besmeurd met zonde en schuld. Wie ben ik nu eigenlijk? Maar *al die namen van ons krijgen in Jezus hun vervulling, mogen uitlopen op Jezus en krijgen in Jezus' Naam zin en doel en eeuwige waarde.*

Wie ben ik? Ik ben die..., de zoon van die..., de zoon van die... Ja, dat is de menselijke manier van vertellen in de tijd van de Bijbel. Tegenwoordig zouden wij zeggen: wie ik ben? Nou, kijk maar naar LinkedIn, wat ik voor werk doe, wat voor diploma's ik heb, welke relaties ik heb enz. Nee! Wie ik ben? *Ik ben van Christus.* Uw naam mag verbonden zijn met Zijn heerlijke Naam. 'Niet meer ik, maar Christus leeft in mij.' Christen. Van Christus. Dat is uw identiteit. En daardoor heb ik houvast. Heb ik zekerheid. Heeft mijn leven zin, ook al kan ik er zelf soms geen zinnig woord over zeggen. Daarom is mijn leven van waarde, heeft het zelfs eeuwigheidswaarde. Omdat Christus, God van alle eeuwigheid, mens is geworden zoals ik. Ik ben van Christus. Ook ik mag zo'n takje zijn van die grote stamboom, waar Christus' Naam het doel en de vervulling van is.